

da frygter jeg hverken for de gottorppe eller augustenborgske Fordringer; men, forfaste vi selve Kronens Arveret, da faae vi 2de Præstendenter til at strides derom (Orsted ryfter paa Hovedet). Ja, den ærede Landsthingsmand ryfter paa Hovedet, og yttrede endog forleden Dag, at man maatte bebrejde Frederik den III, at han havde holdt fast ved den qvindeelige Arvesølge og derved gjorde det umuligt, at naar Frederik den VII og Prinds Ferdinand døde, Keiseren af Rusland og Hertugen af Augustenborg vilde kunne komme til at strides om den danske Throne; thi det vilde blive Følgen, hvis vi ikke havde den cognatiste Arvesølge.

Saa snart vi forlade Kronens Standpunkt og indrømme de agnatiste Fordringer, da strides der jo mellem Linierne om, hvilken der skal gaae foran. Den ærede Landsthingsmand tilfod selv, at den yngre Kongelinie var bleven erklæret at gaae forud for den gottorppe; men imod dens Fordringer have vi ingen Garantie i Warschauerprotocollen, idet det gottorppe Huses hvide Chef meget væersomt har præcaveret sig desangaaende ved at erklære, at hvis der skulde være andre Renunciationer, som vare ønskelige og gavnlige, saa skulde den danske Krone paatage sig at holde vedkommende Renuncianter stadesløse. Hvis der ikke stod agnatiste Fordringer paa Holsteen, saa var det en ganske anden Sag, om vi da gif hen og ophævede Kongelovens Arvesølge, og derved paa denne Rigsdag overstare den dynastiske Continuitet; men netop fordi der staaer Præstestener paa Holsteen, er det nødvendigt for den danske Krones Skyld, for Nordens Freds og Europas Ligevægts Skyld, at vi holde fast ved Kronens Arveret; thi, naar engang Thronen bliver ledig ved, at Prinds Christian af

Glücksborgs Mandstamme uddør, og den store østlige Magt da har sine Arverettigheder og søger at gjøre dem mere gjældende, end de vestlige Magter ville tillade, da maae disse søge en Modvægt derimod. Der ligger et Papir derinde paa Bordet, som vistnok ikke har megen Vægt, hverken ved sit Indhold eller sin Form, da det endog er uden egentlig Navneunderskrift; men det kunde vel være, at de vestlige Magter holdt paa saadan Prætendent, fordi den østlige Magt holdt paa sin og ikke vilde opgive den.

Min Mening er iøvrigt, at det nu ikke nytter at bruge flere Ord i denne Sag (Hør! Hør!), Enhver er nu paa det Rene med sig selv (Hør! Hør!); men jeg skal dog forvare mig mod og erklære, at, saafremt vi ophæve Kongelovens Arvesølge, saafremt vi ophæve Kronens Arveret, da skulle de Forviklinger, som en saadan Forholdsregel vil føre med sig, falde paa dem, som sige Ja til det Kongelige Budskab (Na!) og samtykke i at ophæve Kongelovens Arvesølge. Ja, hvis det var saa, at den danske Stat var et tæt sammensluttet Hele med een Nationalitet, som havde et fælles Centrum, saa kunde det statsretlige Moment, som Kronen indbefatter — thi Begrebet „Krone“ indbefatter to Momenter, det dynastiske og det statsretlige — være stærkere end det dynastiske; men da den danske Stat ikke er et tæt sammensluttet Hele, men har Nationaliteter, som hver ville til sin Side, er det nødvendigt, at vi stærkt fastholde det dynastiske Moment, at vi fastholde Kronens Arvelighed efter sin gamle Arveret, og derfor vil jeg for mit Vedkommende ansee det for en Forbrydelse, om jeg ikke stemte imod, at Kongelovens Arvesølge ophævedes (Hør!).